

Păstrarea și răspândirea focului prin jertfirea de sine

de Î.P.S. Francis Kalist

„Dacă cineva vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea și să mă urmeze” (Mt 16,24).

Spiritualitatea creștină este profund înrădăcinată în jertfirea de sine, pentru că îl imităm pe Isus. Imnul cristologic din *Fil 2* ne spune că Isus s-a despuiat pe sine însuși într-un spirit de umilință, pentru a îndeplini voința Tatălui (cf. *Fil 2,1-11*). Numai urmându-l pe Isus în jertfirea de sine putem păstra și răspândi focul Duhului Sfânt primit la Botez. Mă întrebam odinioară de ce credința noastră ne cere atâta jertfire de sine. În ce mod ne vine în ajutor acest lucru? Nu există o altă cale spre desăvârșire? Ce vom obține practicând jertfirea de sine? Pe când întreaga lume e concentrată asupra materialismului și hedonismului, de ce să înotăm împotriva curentului? Jertfirea de sine pare să fie o nebulie, pentru că aduce multe inconveniente și multă durere; totuși, cunoaștem că cei care au practicat sacrificiul de sine au devenit prieteni ai lui Dumnezeu – temple ale Duhului Sfânt, iar Duhul i-a folosit cu putere. Fiind conduși de Duhul lui Cristos, fiecare a devenit un alt Cristos.

Jertfirea de sine a lui Isus este o despuiere, o golire de sine. Imnul cristologic menționat mai sus ne ajută să înțelegem mai bine acest concept. Mai întâi ne îndeamnă: „Să aveți în voi acea atitudine care este în Cristos Isus” (v. 5), apoi ne explică atitudinea respectivă a lui Cristos: „El, fiind din fire Dumnezeu, nu a considerat un beneficiu propriu că este egal cu Dumnezeu, ci s-a despuiat pe sine luând firea sclavului, devenind asemenea oamenilor” (v. 6-7a). Ce înseamnă aici despuierea? Înseamnă că Dumnezeu s-a întrupat într-o mult mai puțin onorabilă fire, cea umană, îmbrățișându-i toate limitările. Golirea de sine a lui Cristos merge și mai departe, în rândurile următoare: „După felul lui de a fi, a fost aflat ca un om. S-a umilit pe sine, făcându-se ascultător până la moarte, până la moartea pe cruce” (v. 7b-8). Aceasta înseamnă că el s-a supus voinței Tatălui său de a fi răstignit, ca un om blestemat, pierzând și demnitatea de om. Autorul vieții a trebuit să moară. Sursa tuturor binecuvântărilor a trebuit să devină blestem. De aici concluzionăm că jertfirea noastră de sine nu e înrădăcinată doar în golirea/despuierea de sine, ci și în umilință și supunere. Această atitudine a lui Cristos i-a fost plăcută Tatălui său: „Pentru aceasta și Dumnezeu l-a înălțat și i-a dăruit numele care este mai presus de orice nume... spre gloria lui Dumnezeu Tatăl” (v. 9-11).

Duhul Sfânt ne ajută să vedem și mai departe despuierea de sine a lui Cristos când privim la Sfânta Euharistie cu mare devoțiune. Aici, Cristos își abandonează chiar și firea umană, pentru a lua o fire cu totul neînsemnată, cea a pâinii și a vinului (adică a materiei neînsuflețite), pierzându-și chiar și demnitatea firii umane pe care o avea.

Pentru o intuiție și mai bună privind acest fel de viață creștină, ne îndreptăm atenția la Preafericita Fecioară Maria. Ea a urmat fără îndoială calea jertfirii de sine, permițându-i Duhului lui Dumnezeu să lucreze în ea pentru a ne aduce mântuirea, și a spus: „Iată, slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău” (*Lc 1,38*). Supunerea ei la voința Tatălui Ceresc l-a adus în lume pe Isus – jertfirea de sine a Mariei a adus cerul pe pământ. La Bunavestire, îngerul a salutat-o astfel: „Bucură-te, o, plină de har”, deoarece ea, prin jertfirea de sine, s-a despuiat pe sine și, prin lucrarea Duhului Sfânt, a devenit Maica lui Dumnezeu. Inspirați de această jertfire de sine a lui Isus și a Mariei, sfinții au înțeles că numai prin jertfirea de sine pot să se despoaie de ei înșiși, făcându-i loc astfel Duhului, ca el să lucreze liber în și prin ei. Pr. Rufus Pereira, lider al Reînnoirii din India, era un om care s-a jertfit pe sine. Cyril John, un lider activ în Reînnoirea din India și de peste hotare, este un alt mare exemplu de persoană care păstrează și răspândește focul prin jertfirea de sine.

În concluzie, trebuie să înțelegem așadar că: „Păstrarea și răspândirea focului prin jertfirea de sine” nu este un lucru nou în credința noastră, ci e singurul drum pe care se ajunge la perfecțiune. Preafericita Fecioară și sfinții dau mărturie despre acest lucru. Și noi putem ajunge la o astfel de perfecțiune, urmând calea jertfirii de sine; deoarece, atunci când practicăm jertfirea de sine, cu siguranță are loc o revărsare a Duhului Sfânt, care ne transformă viața.

Devenim astfel oameni plini de Duhul Sfânt și conduși de el, oameni care pot păstra și răspândi focul prin jertfirea de sine.

Cum arată un carismatic catolic – l-ai recunoaște?

de Jean Christof Sakiti

Azi, peste 120 de milioane de oameni au făcut o experiență specifică în cadrul Reînnoirii Carismatice Catolice, adică actualizarea harului Rusaliilor. De Rusalii, Duhul Sfânt a coborât asupra discipolilor lui Isus și a schimbat totul în viața lor (cf. *Fap 2,1-4*).

Impactul Rusaliilor asupra vieții creștinilor de la începuturi. Ei îl laudau pe Domnul prin Duhul Sfânt, care le dezvăluise măreția lui Dumnezeu. Vesteau Evanghelia cu convingere. Domnul confirma prin semne ceea ce proclamau ei în Evanghelie. Viața lor a devenit lumină pentru ceilalți. Se iubeau unii pe alții și împărtășeau bunurile care le aparțineau.

De fapt, Biserica ce se năștea era reflexia a ceea ce lucra Duhul Sfânt în viața discipolilor lui Isus. Dar creștinii nu au rămas fideli Duhului Sfânt pe care l-au primit. De aceea, Domnul a retrețit harul Reînnoirii de azi, pentru a-i restaura. Pe carismatici îi găsim în grupuri de rugăciune și comunități.

Ce anume îl caracterizează pe un carismatic catolic?

Botezul în Duhul Sfânt. Aceasta e referința fundamentală a unui carismatic. Este experiența personală a faptului că Duhul Sfânt trăiește și lucrează în noi. Carismatic este acela care, înțelegând că nu este aprins de Duhul Sfânt, cere rugăciune pentru a retrezi harul Botezului.

Lauda. Botezul în Duhul Sfânt conduce la o întâlnire personală cu Isus. Cel care îl întâlnește pe Isus înviat este plin de bucurie și laudă, ca apostolii când Duhul Sfânt a coborât asupra lor.

Convertirea și drumul de sfințenie. Botezul în Duhul Sfânt creează în om setea de Dumnezeu și aversiune față de păcat. Ca în cazul unui prieten de-al meu care, după ce a intrat într-un grup de rugăciune, a ars toate revistele pornografice și alte obiecte legate de această viață anterioară păcatului. Acești pași de convertire sunt urmași de o angajare de a căuta slava lui Dumnezeu în toate lucrurile (cf. *Col 3,17*).

Iubirea fraternă. Viața în Duh trezește grija pentru ceilalți. Carismaticii își dau timpul și banii pentru a-i ajuta pe alții. Am cunoscut studenți carismatici care și-au economisit banii de buzunar pentru a plăti studiile fraților și surorilor lor.

Evanghelizarea. Focul Duhului Sfânt care arde în carismatici îi îmboldește să proclame Vestea cea bună peste tot: în piețe, pe străzi, acasă, în închisori și la locul de muncă.

Pe lângă evanghelizare, se fac vădite și semnele tangibile ale iubirii lui Dumnezeu pentru oameni: convertirea, vindecarea și eliberarea de puterile celui rău. În timpul unei evanghelizări pe care am condus-o noi, un tânăr care plănuia un avort a fost atins [de Duhul Sfânt – n.t.]. A renunțat la ideea avortului, dându-și viața lui Isus.

Carismaticii au o preocupare constantă pentru formarea personală – să ajungă să-i cunoască mai bine pe Cristos și Biserica. De aceea vor participa la reculegeri, conferințe și sesiuni de formare.

Angajarea de a sluji Biserica. Cei care au avut această experiență specifică Reînnoirii Carismatice se angajează la slujirea aproapelui în Biserică prin: cateheză, asistență acordată săracilor, educarea copiilor etc. Pentru aceasta, trebuie menționată de asemenea și o bună colaborare cu păstorii Bisericii.

Harul Reînnoirii nu trebuie să fie tratat superficial. A păși pe urmele lui Isus înseamnă a spune un „da” constant faptului de a-i fi prieten, cu tot ce implică aceasta: negarea de sine, deschiderea către ceilalți și angajarea de a fi o piatră vie în Biserică – Trupul lui Cristos.

Scurtă prezentare

Marcos Volcan

Mi-a fost dat harul de a mă naște într-o familie catolică tradițională, care încă din primii ani de viață mi-au transmis credința creștină.

În anul 1981, mă pregăteam pentru Prima Sfântă Împărtășanie. În parohia noastră era un grup de rugăciune charismatic. În acea vreme, părinții mei au avut experiența participării la un Cursillo și se implicau foarte mult în viața parohiei. Întreaga familie, inclusiv cei patru frați ai mei, au fost invitați să participe la grupul de rugăciune.

A fost o experiență frumoasă: cântecele, rugăciunile, și învățăturile despre cuvântul lui Dumnezeu ne-au impresionat profund. De atunci am fost mereu implicați în RCC. Cred că atunci, în seara acelei rugăciuni, a început totul, printr-o atingere suavă a Duhului Sfânt.

După aproximativ 7 ani, acea experiență a primit un imbold reînnoit la reculegerea din timpul sezonului carnavalului. În acele zile din februarie 1987, am simțit o nouă chemare de a-l sluji pe Domnul, am avut o întâlnire personală cu Isus și m-am predat lui în mod conștient. Cuvântul Domnului m-a atins profund; am experimentat o nouă conștientizare a mișcării lui Dumnezeu în viața mea.

De atunci m-am implicat în evanghelizarea tineretului și mi-am dedicat timpul grupurilor de rugăciune ale tinerilor și formării acestora, având pe rând diferite roluri de slujire în RCC. În prezent, sunt membru al Comitetului Național de Slujire din Brazilia și al Consiliului ICCRS. Mă străduiesc să fiu fidel acelei prime experiențe, căutând să răspund mereu când sunt chemat să slujesc. Ca părinte, soția mea Sandra și cu mine, i-am condus pe calea formării creștine pe cei trei copii ai noștri: Davi (un tânăr de 18 ani), Raquel (o fetiță de 13 ani) și, cea mai mică, Mariana (o fetiță de 10 ani). Ei sunt foarte activi în RCC, fapt care ne solicită de asemenea timp și energie pentru a-i însoți la activitățile lor, dar ne fac să ne reamintim cu bucurie de vremea în care eram și noi tineri și îl laudăm pe Dumnezeu pentru noua generație de carismatici.

Despre lecturile mele spirituale pot să spun că citesc mult și sunt foarte interesat în evanghelizarea pe internet. Totuși, există o carte care m-a zidit și a fost cu mine timp de mai mulți ani: „Vino Duhule Creator – meditații asupra lui *Veni Creator*” de Părintele Raniero Cantalamessa. Vi-o recomand cu multă căldură!

Îmi dau seama că RCC este, înainte de toate, un har, o lucrare a Duhului Sfânt. În același timp, noi, cei care am fost botezați în Duhul Sfânt, avem misiunea de a o face tot mai iubită și cunoscută. Dacă lăsăm ca mișcarea Duhului Sfânt să ne conducă (în același timp fiind atenți ca să vedem unde ne conduce), mișcare grozav de misionară – ne duce să-l proclamăm pe Isus –, și ne străduim să-l urmăm, vom permite mai bine acestui har să lucreze liber în și prin noi! De partea noastră, acest lucru implică realizarea necesarelor structuri umane, dar ele trebuie să fie simple, concentrate asupra slujirii și, preferabil, lipsite de egocentrism. Cred că, în acest fel, cu aceste principii în minte, RCC va continua să aducă multe roade și să fie o oportunitate acordată de Dumnezeu multor oameni.

ȘTIRI din lume

„Veniți la mine”, 2016

de Eva Eberlein-Sido, coordonator al proiectului „Veniți la mine”

La data de 18 februarie 2016, tineretul din RCC de pe 5 continente s-a reunit încă o dată în spirit pentru rugăciune. Am organizat a treia oară acest eveniment mondial de rugăciune și din nou am experimentat haruri minunate și o prezență tangibilă, uimitoare a Domnului! Ne-am unit în rugăciune pentru convertirea și botezul în Duhul Sfânt a tuturor tinerilor.

La această dată am celebrat cea de-a 49-a aniversare a sfârșitului de săptămână de la Duquesne, unde 25 de tineri se rugaseră pentru niște noi Rusalii, iar Duhul Sfânt le-a schimbat viața. (Pentru feedback și poze, vizitați pagina Facebook: <https://www.facebook.com/youth.ccr>).

Dumnezeu e bun! El ne-a invitat să intrăm în prezența lui, să ne umplem încă o dată cu puterea lui și să ne rugăm din nou împreună pentru niște noi Rusalii pentru toți tinerii. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru milostivirea sa și pentru toate harurile pe care le-a revărsat asupra noastră în timpul acestui eveniment! Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!

Un scurt raport despre celebrarea sfârșitului de săptămână de la Duquesne poate fi vizionat la:

<http://www1.cbn.com/cbnnews/us/2016/February/The-Day-Catholic-Students-Were-Baptized-in-the-Holy-Spirit>.

Versiune mai lungă

La data de 18 februarie 2016, tineretul din RCC de pe 5 continente s-a reunit încă o dată în spirit pentru rugăciune. Am organizat a treia oară acest eveniment mondial de rugăciune și din nou am experimentat haruri minunate și o prezență tangibilă, uimitoare a Domnului!

Unele grupuri au petrecut mai mult timp în rugăciune, nu doar o oră, iar altele au decis s-o facă mai devreme cu câteva zile sau în weekendul anterior, deoarece nu s-au putut întâlni joi, dar voiau atât de mult să participe la acest eveniment. Peste tot în lume tinerii și adulții tineri din Reînnoirea Carismatică Catolică s-au unit în rugăciune pentru convertirea și botezul în Duhul Sfânt a tuturor tinerilor.

La această dată am celebrat cea de-a 49-a aniversare a sfârșitului de săptămână de la Duquesne, unde 25 de tineri se rugaseră pentru niște noi Rusalii, iar Duhul Sfânt le-a schimbat viața. Un scurt raport despre celebrarea sfârșitului de săptămână de la Duquesne poate fi vizionat la:

<http://www1.cbn.com/cbnnews/us/2016/February/The-Day-Catholic-Students-Were-Baptized-in-the-Holy-Spirit>.

Câte ceva din feedback și din pozele evenimentului *Veniți la mine* din acest an poate fi găsit pe pagina noastră de Facebook: <https://www.facebook.com/youth.ccr>.

Dumnezeu este bun! El ne-a invitat să intrăm în prezența lui, să ne umplem încă o dată cu puterea lui și să ne rugăm din nou împreună pentru niște noi Rusalii pentru toți tinerii. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru milostivirea sa și pentru toate harurile pe care le-a revărsat asupra noastră în timpul acestui eveniment! Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!

Dezamăgirea în conducere

de Michelle Moran

Multe dintre cele mai populare filme sunt povestiri despre eroi sau chiar supraoameni care triumfă în dificultăți și provocări. În cele din urmă totul se termină cu bine, cu un sfârșit fericit. Ar fi minunat dacă și realitatea vieții noastre ar fi așa, dar din păcate lucrurile sunt mai complicate. Aceia dintre noi care sunt lideri maturi știu că printre binecuvântări apar adesea și probleme, neînțelegeri, diviziuni și dezamăgiri. E clar că este imposibil să evităm complet dezamăgirile, dar aș sugera totuși unele moduri în care am putea evita sau depăși descurajarea și aparentele eșecuri.

Investiții în viitor

Recent, am conversat cu un tânăr lider care mi-a spus că nu este un lider bun și vrea niște idei de îmbunătățire. Am întrebat-o ce o face să creadă că nu este un lider bun. A spus că, atunci când se compară cu liderul principal al grupului, se simte foarte inadecvată și ineficientă. A spus că liderul ei este o persoană total dăruită Domnului, o persoană care se roagă mult și e foarte integră, lucrează din greu, încât uneori nu are timp pentru sine. Ea a descris acest lider ca fiind o persoană care își asumă în mod curajos unele riscuri, e dornică să se angajeze la proiecte mari și solicitante, iar la urmă e capabilă să ajungă la rezultate prin a-i încuraja pe oameni să lucreze împreună. Când am întrebat-o de cât timp e la conducere acest lider senior, tânăra a răspuns că de 20 de ani.

Desigur, liderul senior este o femeie cu un caracter spiritual bun și un temperament corect. Este capabilă să atragă echipa ca să lucreze împreună și să ajungă la rezultatele dorite. Totuși, se pare că prea multe lucruri depind de acest lider. Dacă noi liderii nu investim în viitor, la un moment dat multe lucruri bune ale Duhului Sfânt se vor poticni și vor muri, lăsând oamenii deziluzionați și dezamăgiți. Evident, liderul cu experiență este un model bun, dar stilul ei de conducere are probabil lipsuri în identificarea și înzestrarea următoarei generații de lideri și în investirea în ea. Liderul senior are alături de ea un „Timotei” dornic să învețe. Totuși, potențialul tânărului lider nu e recunoscut. El nu este modelat.

Planificarea succesiunii

Grupurile și comunitățile înfloresc printr-o bună conducere. Totuși, liderii înțelepți nu se concentrează numai asupra prezentului, ci privesc și spre viitor, planificându-l dinainte. Vremurile de schimbare și tranziție în conducere aduc un sentiment natural de nesiguranță. Succesiunea conducerii trebuie să fie planificată. Poate fi foarte dezamăgitor pentru liderii aflați în funcțiune să vadă că, din lucrurile pentru care au muncit din greu de la preluarea funcției, atât de multe nu înfloresc în noua conducere. În conducere este nevoie de o continuitate sănătoasă, iar acest lucru e posibil când liderii-cheie acordă atenție noii generații și investesc în ea.

Fii tu însuși – condu în calitate de persoana care ești

Sfatul meu pentru tânărul lider a fost de a scoate în evidență felul unic în care Dumnezeu a creat-o ca persoană, așa cum spune *Psalmul* 139: o faptură „atât de minunată”. E clar că ea își admiră liderul și poate învăța o mulțime de lucruri de la ea. Totuși, unii lideri fac greșeala de a încerca să conducă după felul în care conduc alții, în particular liderii pe care îi admiră și îi respectă. Acest lucru conduce în mod inevitabil la dezamăgiri și deseori la eșec, deoarece noi putem conduce numai așa cum suntem și, de fapt, acesta este darul nostru unic.

Evident, putem învăța de la alții, dar trebuie să ne pregătim să creștem în modul nostru propriu darurile de conducere și să nu ne comparăm permanent cu alții. Regula mea de aur pentru lideri este ca ei să crească în cunoașterea de sine: „cunoaște-te pe tine însuși și condu ca persoana care ești”. Este de asemenea important să recunoaștem că alți oameni nu sunt așa cum suntem noi, au altă personalitate, alte daruri, alte abilități. Putem avea așteptări false ori nerealiste și acest lucru poate duce adesea la frustrare și dezamăgire.

Încrederea în Domnul

În cele din urmă, conducerea decurge din răspunsul la chemarea lui Dumnezeu. Într-adevăr, sentimentul chemării îl ajută pe lider să persevereze chiar și în dificultăți. Liderii faimoși din Scriptură, precum Moise, Ieremia, Iona, Petru și Paul, aveau propriile daruri particulare de conducere, alături de cusururile din personalitatea lor. Fiecare avea lipsuri în anumite abilități. Totuși, ei erau pregătiți să aibă încredere în Domnul, știind că Dumnezeu care i-a chemat nu-i va părăsi. În loc să se teamă de propriile slăbiciuni și imperfecțiuni, ei s-au bazat în credință pe abilitatea lui Dumnezeu de-a izbuti. Prea mulți lideri se comportă ca și cum totul ar depinde de ei. Conducerea devine în acest caz o acțiune umană și când se confruntă cu dificultăți și provocări, le vine ispita de a dezerta. Cei care învață să aibă încredere în Domnul sunt capabili să reziste. Puterea lor se reînnoiește mereu (cf. *Is* 41,29-31).

Încrederea în ceilalți

Una dintre cele mai mari capcane în conducere este ca liderul să considere că trebuie să îndeplinească toate sarcinile de unul singur. Acest lucru poate reieși din nesiguranță sau dintr-o concepție greșită despre ce înseamnă a fi harnic și sânguinos. În cele din urmă asta conduce la colaps ori ineficiență. Liderii se pot descuraja ori pot eșua pur și simplu pentru că au încercat să facă prea multe. Ietro a trebuit să-l ajute pe Moise ca acesta să învețe iscusința importantă a delegării. El a spus: „Ce faci tu nu este bine. Te vei epuiza și tu, și poporul acesta care este cu tine; pentru că lucrarea este prea grea pentru tine și nu o vei putea face singur” (*Ex* 18,17-18). Observați modul în care slăbiciunea sau îngustimea liderului are impact asupra întregului grup. Din fericire, Moise a urmat sfatul socrului său. Ca rezultat, întreaga comunitate a fost întărită și conducerea corporativă s-a făcut simțită (cf. *Ex* 18,25-26).

Mulți dintre conducătorii biblici au învățat de asemenea că un lider nu trebuie să posede toate darurile de conducere. În conducere se poate crea o frumoasă dinamică și o minunată sinergie când liderii lucrează cu alții într-un mod complementar. Astfel, Moise și Aaron au făcut o echipă perfectă, iar Paul și Barnaba au fost, pentru un timp, un duo dinamic. Ei au trăit împreună în Antiohia timp de un an (cf. *Fap* 11,26), au fost puși deoparte de Duhul Sfânt pentru misiune (cf. *Fap* 13,4), au experimentat persecuția (cf. *Fap* 15,50) și au câștigat respectul tuturor. Din nefericire, în ciuda întregului lor zel misionar, a rezistenței și rodniciei de care au dat dovadă în minister, „s-a iscat o

neînțelegere între ei încât s-au despărțit unul de altul” (*Fap 15,39*). Un dezacord aparent banal a condus la separarea uneia dintre cele mai dinamice perechi misionare pe care Biserica a avut-o vreodată.

Vegheați

Aici întâlnim unul dintre cele mai dureroase domenii ale conducerii: ruperea relațiilor și diviziunea. Acest lucru îi afectează nu numai pe cei direct implicați, ci întreaga comunitate. Luptele interne, conflictele și tensiunile nerezolvate epuizează un grup și îi slăbește entuziasmul spiritual. Din nefericire, unii ajung să-și părăsească grupul sau ministerul pentru că sunt foarte deziluzionați și dezamăgiți de comportamentul liderilor sau de incapacitatea liderilor de a rezolva sau gestiona un conflict.

În *1n 10,10* citim: „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și săucidă”. Cu siguranță că dușmanul caută să-i atace pe lideri în mod strategic. Există un proverb care spune: „Dacă lupul atacă turma, se alege cu o singură oaie. Dacă atacă păstorul, se alege cu întreaga turmă”. Sfântul Paul spune în finalul îndemnului său către liderii din Efes: „Vegheați asupra voastră și asupra întregii turme peste care Duhul Sfânt v-a pus supraveghetori” (*Fap 20,28*). De aceea, liderii trebuie să fie vigilenți și atenți atunci când se angajează în lupta spirituală pentru ei înșiși, dar și pentru alții. Trebuie să aibă inspirația și curajul de a încerca să rezolve conflictele atunci când apar. Evident, nu orice dezacord este o criză, e nevoie de înțelepciune pentru a discerne când se dezvoltă o „tensiune nesănătoasă” în grup. Fără îndoială, dacă nu este înfruntată, în cele din urmă aceasta va erupe ca un vulcan și toți vor fi răniți.

Încercările conduc la triumf (cf. *Rom 8,37*)

Din păcate, din cauza dispoziției noastre umane și a înclinației noastre păcătoase, conflictele și diviziunile sunt inevitabile. În astfel de vremuri dificile, liderul, încercat de o dezamăgire naturală, trebuie să se bazeze pe harul conducerii pentru a arăta drumul poporului aflat în dificultate. Nu este ușor; numai prin harul lui Dumnezeu avem abilitatea de a rămâne statornici chiar și atunci când suntem sub presiune.

Paradoxal, învățăm adesea cele mai profunde lecții în vremuri de aparente eșecuri sau înfrângeri. Iacob s-a luptat cu Dumnezeu (cf. *Gen 32,26*); Domnul a trebuit să-i arate lui Iacob că adevărata putere vine numai din încredere și abandonare. Orice lider matur trece prin propria perioadă de încercare și dezamăgire. Este important să ne amintim că „avem această comoară în vase de lut pentru ca puterea neobișnuită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi” (*2Cor 4,7*). Nu cunoaștem detaliile ghimpelui din trupul Sfântului Paul (cf. *2Cor 12,7*), dar știm că era ceva trimis de Domnul pentru a-l împiedica să devină prea mândru. Domnul vrea să străpungă autosuficiența noastră și să ne învețe să ne încredem în el: „Îți este suficient harul meu, căci puterea mea se împlinește în slăbiciune” (*2Cor 12,9*). Sfântul Paul ne arată că în propriile dificultăți și-a atins slăbiciunile personale și atunci, prin harul lui Dumnezeu, slăbiciunile sale au devenit puterea lui: „atunci când sunt slab, atunci sunt puternic” (*2Cor 12,10*). Sperăm ca acest cuvânt să ne consoleze pe toți în provocările conducerii. Ne va încuraja să rezistăm și să continuăm să mergem înainte, în ciuda dificultăților.

Din fericire, pe măsură ce învățăm să conducem prin puterea Duhului Sfânt, recunoaștem că nu depinde totul de noi. Trebuie să îmbrățișăm chemarea noastră de lider și să dorim să facem tot ce putem, dar apoi să ne abandonăm și să ne încredem în Domnul. Cu siguranță că Paul a învățat această lecție când le-a scris efesenilor această frumoasă rugăciune [de laudă]: să-i fie glorie „celui care poate să facă toate mai presus decât putem noi să cerem sau să gândim” (*Ef 3,20*).

Conducerea și chemarea la martiriu de Marcos Volcan

Papa Francisc, în cadrul omiliei sale din 7 aprilie 2016, a vorbit despre martirii din zilele moderne: „Aceștia sunt seva Bisericii; aceștia sunt cei care duc Biserica înainte, mărturisitorii care atestă că Isus a înviat, că Isus e viu, și aduc

mărturie prin statornicia vieții lor, cu ajutorul Duhul Sfânt pe care l-au primit ca dar” și: „mărturisitor este cel consecvent în ceea ce spune, în ceea ce face și în ceea ce primește, adică Duhul Sfânt”.

A fi creștin înseamnă a fi consecvent în ceea ce spui, în ceea ce faci și în ceea ce primești, chiar dacă a da mărturie pentru Evanghelie înseamnă a risca să-ți pierzi viața. Azi, vedem încă atât de mulți oameni trăindu-și credința în Isus în medii ostile, spune Papa, dar mărturia lor duce Biserica înainte: „Mărturia martirilor noștri de azi – atât de mulți! –, alungați de pe teritoriile lor de baștină, îndepărtați, cu gâtul tăiat, persecutați: ei au curajul să-l mărturisească pe Isus chiar până în punctul de a-și da viața. [...] Mărturia acelor creștini care își trăiesc viața cu seriozitate și care spun: «Nu pot să fac asta; nu pot să fac rău cuiva; nu pot să înșel; nu pot să trăiesc cu jumătate de măsură, trebuie să dau mărturia mea»”.

Cu aceste cuvinte, Papa Francis ne indică un drum de urmat pentru a fi în Biserică adevărați lideri: consecvența în credință și curajul de a da mărturie îndrăzneată pentru această credință, nu teama de cei care ne pot lua viața dar nu pot să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu.

„Însă, când va veni Duhul Sfânt asupra voastră, voi veți primi o putere și îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea și Samaria, și până la marginile pământului” (*Fap 1,8*). Prin puterea Duhului Sfânt primim tăria de a da mărturie despre credința noastră. Duhul Sfânt – adică iubirea lui Dumnezeu care a fost revărsată în inimile noastre (cf. *Rom 5,5*) – este cel care ne întărește în omul lăuntric, așa încât Cristos să locuiască în inimile noastre prin credință. În rădăcinați și întemeiați în iubire, să fim în stare să înțelegem cu toți sfinții care este lărgimea și lungimea, înălțimea și profunzimea și să cunoaștem iubirea infinită a lui Cristos ca să fim plini în toate de plinătatea lui Dumnezeu, a cărui putere care lucrează în noi poate să facă toate mai presus decât putem noi să cerem sau să gândim (cf. *Ef 3,16b-20*).

Martirii din toate vremurile au dat mărturia lor de oameni conduși de iubire, de iubirea lor față de Dumnezeu și oameni, și care nu și-au permis să se lase deturnați de opinia majorității.

Sfântul Ioan Paul al II-lea, în omilia sa pentru canonizarea lui Edith Stein, la data de 11 octombrie 1998, spunea: „Această femeie a trebuit să se confrunte cu provocările unui secol aflat într-o schimbare la fel de radicală precum e al nostru. Experiența ei este un exemplu pentru noi. Lumea modernă se laudă cu poarta ispititoare a permisiunii de a face orice. Ea ignoră poarta strâmtă a discernământului și renunțării. Vorbesc în special pentru voi, tineri creștini, *fiți atenți! Viața voastră nu este o serie nesfârșită de porți deschise!* Ascultați-vă inima! Nu rămâneți doar la suprafață, ci *mergeți în inima lucrurilor!* Și, la momentul potrivit, aveți curajul de a lua o decizie! Domnul așteaptă să puneți libertatea voastră în mâinile sale bune”.

Aceste cuvinte ar trebui să conducă viața fiecărui creștin, în special viața liderilor care ar trebui să-și repete cuvintele: *Fiți atenți! Viața voastră nu este o serie nesfârșită de porți deschise!* Ascultați-vă inima! Nu rămâneți doar la suprafață, ci *mergeți în inima lucrurilor!*

În omilia pentru canonizarea lui Maximilian Kolbe, Ioan Paul al II-lea spunea că moartea lui „a fost mărturia clară dată despre Cristos: mărturia dată în Cristos despre demnitatea umană, despre sfințenia vieții și despre puterea mântuitoare a morții, în care puterea iubirii se face vizibilă. Moartea lui Maximilian Kolbe a devenit semnul victoriei. A fost victoria câștigată asupra disprețului și urii sistematice față de om și față de ceea ce este divin în om – o victorie ca a Domnului nostru Isus Cristos pe Calvar”.

În lumea de azi, când atât de mulți oameni sunt privați de demnitatea lor și de sfințenia vieții lor – să luăm ca exemplu situația refugiaților și a imigranților – noi, în calitate de creștini, suntem chemați să luăm poziție pentru acei oameni chiar jertfind aprobarea societății din jurul nostru; trebuie să ne opunem curajoși „disprețului și urii sistematice față de om”, așa cum spune Sfântul Ioan Paul al II-lea.

Noi, toți credincioșii creștini și în special liderii, suntem chemați „la plinătatea vieții creștine și la desăvârșirea iubirii” (*LG, 40*). În scrisoarea apostolică *Novo Millennio Ineunte*, Ioan Paul al II-lea ne cheamă la o „formare pentru

sfințenie”. Și, dacă ne uităm la viața martirilor din toate vremurile, vedem că mărturia lor a fost o culminare a vieții trăite în sfințenie și în antrenamentul pentru perfecțiunea iubirii.

În aceeași scrisoare apostolică, a mai spus: „Căile spre sfințenie sunt multe, în conformitate cu vocația fiecăruia. Îi mulțumesc Domnului că în acești ani mi-a dat posibilitatea de a beatifica și canoniza un mare număr de creștini, printre care mulți laici care au ajuns la sfințenie în cele mai obișnuite circumstanțe ale vieții. A venit timpul de a le propune din nou cordial, tuturor, acest *standard înalt de viață creștină obișnuită*; întreaga viață a comunității creștine și a familiilor creștine trebuie să fie condusă în această direcție. E clar că, totuși, căile spre sfințenie sunt personale și e nevoie de o adevărată *«formare pentru sfințenie»*, adaptată nevoilor oamenilor” (nr. 30).

Aceste cuvinte, adresate nouă de un sfânt și martir în felul său, ne arată direcția de urmat pentru a fi gata să răspundem la circumstanțele vieții noastre și la provocările lumii de azi cu responsabilitatea și angajarea de adevărați creștini, oameni plini de Duhul Sfânt, care nu se tem niciodată de a-și sacrifica viața ca răspuns la iubirea lui Dumnezeu, descoperită nouă de Isus Cristos. „Înrădăcinați și zidiți în el, întăriți în credință” (Col 2,7), și noi putem da mărturie lumii că martiriul nu este o înfrângere, ci o victorie, victoria iubirii!

Am început cu un citat din Papa Francisc și aș vrea să termin repetând ce a spus el: „mărturisitor este cel consecvent cu ceea ce spune, cu ceea ce face și cu ceea ce primește”, chiar dacă a da mărturie pentru Evanghelie înseamnă a risca să-ți pierzi viața.

„Cuvântul crucii este nebulie pentru cei care se pierd, dar pentru noi, cei care ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (1Cor 1,18).

Comisia Doctrinară:

Ce înseamnă „Cristos a coborât în iad”?

Crezul Apostolic declară: Cristos „a coborât în iad”, dar nu explică de ce sau cum. Totuși, făcând parte din Misterul Pascal, situată între cruce și înviere, coborârea în iad trebuie să aibă însemnătate pentru mântuirea noastră. Vom explica cele trei moduri fundamentale de interpretare [a coborârii lui Cristos în iad], prin care se vedește că este o parte esențială a acțiunii mântuitoare a lui Cristos, adăugând apoi un comentariu final.

Totuși, înainte de asta, trebuie să înțelegem că, în timp ce în limba engleză [ca și în limba română – n.t.] avem un singur cuvânt pentru iad, Biblia are cel puțin două: *Hades* (*Sheol* în ebraică) și *Gheena*.

Sheol este „locuința” morților, care sunt ca niște umbre izolate de cei vii și de Dumnezeu (cf. *Ps* 6,6; 88,11-13), dar care pot aștepta în unele cazuri venirea Mântuitorului. *Sheol* era considerat ca fiind „regiunile de dedesupt”, de „sub pământ”.

Pe de altă parte, *Gheena* este un „loc” al focului și suferinței pentru cei damnați – cei care au refuzat mântuirea lui Cristos într-un mod definitiv (vz. *Mt* 13,42.50; 18,8-19) – și pentru diavoli și îngerii lui (cf. *Mt* 25,41). Biserica ne învață că din „iad”, în acest al doilea sens, nu există întoarcere, deoarece aceia care sunt acolo au făcut o alegere definitivă împotriva lui Dumnezeu (vz. *CBC* 1035).

Primul sens al coborârii lui Isus în iad este că el a murit cu adevărat și, astfel, a învins moartea. Scripturile spun puțin despre coborârea în iad, dar când amintesc de ea, se referă la *Sheol*, locul morții: „Fiul Omului va fi trei zile și trei nopți în inima pământului” (*Mt* 12,40); Cristos „a și coborât în locurile cele mai de jos ale pământului” (*Ef* 4,9). În *Fap* 2,27 sunt puse pe buzele lui Isus cuvintele *Psalmului* 16, adresate lui Dumnezeu: „nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților și nici nu vei permite ca sfântul tău să vadă putrezirea”, ceea ce înseamnă că el va fi în *Sheol*. De aceea Noul Testament declară deseori: Cristos a fost „readus din morți” (*Fap* 3,15; 13,34; *Rom* 8,11; 10,7-9; *1Cor* 15,20; *Evr* 13,20).

Coborârea în iad a lui Cristos înseamnă că el a murit și a împărtășit cu adevărat experiența umană a morții. După cum el, pe cruce – prin luarea păcatului nostru asupra lui – ne eliberează de păcat, tot așa – prin intrarea sa pe tărâmul morții și readucerea sa la viață de către Tatăl – el învinge moartea, ultimul dușman de nimicitor (cf *1Cor* 15,26; *CBC*, 636). Porțile locuinței morților au fost deschise; moartea nu mai are ultimul cuvânt. Desigur, fără înviere, coborârea lui Cristos în iad ar fi lipsită de sens, dar, făcând parte din Misterul Pascal în întregul său, este izvorul tuturor victoriilor asupra morții și asupra micilor „morți” și „iaduri” ale vieții noastre zilnice, asupra fricii de moarte, care altfel ne ține sclavi toată viața (cf. *Evr* 2,15).

Al doilea sens al coborârii lui Cristos în iad este victoria asupra diavolului. Nu se spune că Cristos a coborât în Gheenă. El s-a lăsat doborât de puterea morții și a împărtășit condiția morții, dar e de neconceput ca el să se fi pus sub puterea diavolului și să fi împărtășit soarta celor refuzați de Dumnezeu, atât damnați, cât și demoni (cf. *CBC*, 633.636). Totuși, de vreme ce diavolul „avea puterea morții” (*Evr* 2,14), a înfrânge moartea înseamnă a-l învinge pe diavol. În acest sens, coborârea pe tărâmul morții e, pentru Cristos, modul ultim de a intra în casa omului puternic, casa diavolului, și de a-l lega pe cel puternic (cf. *Mt* 12,29; *Lc* 11,21-22. Vz. Benedict al XVI-lea, *Isus din Nazaret*, vol. I, 20). Încă o dată, făcând parte din Misterul Pascal în întregul său, coborârea lui Isus este izvorul tuturor limitelor puse puterii diavolului și al tuturor victoriilor asupra duhurilor rele.

În aceste două prime sensuri, victoria lui Isus asupra morții și a diavolului privește întreaga rasă umană din toate timpurile și locurile. Totuși, al treilea sens al coborârii lui Isus în iad este că această coborâre aduce mântuirea într-un mod mai specific pentru cei drepti care au trăit și murit înainte de venirea Mântuitorului. Coborârea în iad a adus răspunsul, deoarece Cristos a putut să ajungă astfel la cei care erau în Șeol, așteptând în credință venirea sa: „a fost vestită Evanghelia și celor morți” (*1Pt* 4,6; *CBC*, 633-634; 637). Unele icoane îl înfățișează foarte frumos pe Cristos după ce a rupt porțile iadului, apucându-l pe Adam de încheietura mâinii pentru a-l smulge din groapa morții.

Poate fi adăugată și a patra semnificație, care poate contribui la viața noastră spirituală. Deși răstignirea și aparițiile Domnului înviaț sunt momentele vizibile ale Misterului Pascal, coborârea în iad se întâmplă în afara percepției umane. Aceasta e reprezentată în Biserica Latină printr-o zi de „tăcere”: nicio celebrare liturgică nu ne vorbește despre acest moment al acțiunii mântuitoare a lui Isus și nici nu este vreuna dedicată special pentru ea. Astfel, ni se reamintește faptul că o mare parte a lucrării lui Cristos în noi se întâmplă la un nivel prea profund pentru ca noi s-o putem percepe: în perioadele în care nu simțim nimic, e bine să ne reamintim că el poate fi mai activ ca niciodată în cele mai profunde abisuri ale ființei noastre, pentru a distruge răul din rădăcină și a ne elibera.